

AZ ÉLET AZ A NÉMET VÁROS

DOMONKOS ISTVÁN

az ingemet igaz te vetted
meg a nadrágot
miután megbizonyosodtunk
abban a kórházban
hogy tényleg másállapotban vagy
és míg te bent voltál az orvossal
a váróteremben egy fiatal
takarítónő azt mondta hogy emeljem
meg a lábam meg azt hogy
üljek egy másik székre
azt kérdezte hogy honnan jöttünk
s hogy hová megyünk
az este végre azt mondtad
abban a szobában ahol
valaki egy üres gyufásdobozt
hagyott hátra meg egy
női harisnyát a szék támláján
még a szemetes kosarat is feltúrtam
narancshéjjal volt tele
a narancshéj között
egy pillula hevert
meg egy rúzsos csikk
és ez elegendő volt
a képzeletem számára
átkaroltalak úgy nedvesen
megfelelkezve arról hogy az ablak
nyitva van s valaki biztosan
nézett is bennünket egész idő alatt
mikor figyelmeztettelek
azt mondtad hogy most éppen azért is
tovább folytatjuk az egészet
és kitártad a másik ablakot is
és azon két gyerek nézett be
akkor végre azt mondtad hogy szeretsz
hogy szeretsz hogy szeretsz
mire én felültem hirtelen
végigmértelek ahogy ott feküdtél
felhúzott térdelkel az ágyban
és azt mondtam hogy jól van
hogyha igazán szeretsz
akkor reggel korán kelünk

és benézünk egy-két boltba
és aztán megreggellizünk
egy cukrászdában a csomagokat
az asztal alá rakjuk
és habot rendelünk meg krémet
és aztán beülünk valami moziba
nem igaz?
ahol hűvös van mint egy fa alatt
de te azt mondtad hogy nem adsz
pénzt se könyvekre se arra a
bőrzekére melyet a kórházból jövet
láttam meg egy mellékutcában
se semmire semmire egyáltalán
és én már akkor elhatároztam
hogy megbosszulom magam
rajtad ha majd a gyerek megszületik
és a sátraik előtt azt mondtam
vegyünk sátrat
másnap délelőtt azon a téren
ahol egy bajor az aszfaltra
hugyozott és aztán belefeküdt
kalapját szemébe húzva
miért ne vennénk egy sátrat
mondtam a kezed után nyúlva
meghagynám a szakállam
és esténként pálinkát innánk előtte
valami szigeten egy út mentén
durván és koszosan
és míg vackolnánk benne
hol a fejünk érne össze
hol a fenékünk a sötétben
(én még ma is azt tartom
hogy végzetes tévedés volt részedről
nem venni meg a legkisebbet bár)
a hangszerüzlet előtt
trombitáért könyörögtem
mondtam hogy oda vagyok a magas
vékony hangokért és hogy mindent
de éppen mindent megtennék
hogy kicsaljjam belőle őket
aztán gitárért könyörögtem
de az sem volt olcsóbb
abban a boltban mely csillogott
az istenre kérlek könyörögtem
de akkor az utca kellős közepén
megláttuk azt a vitorlást
jókora volt kétárbocos
mint egy hangszer vagy egy lány
akiről biztosan érzi az ember
hogy sohasem fogja meglátni életében
és éppen elég fehér vászon is volt rajta
hogy az embernek eszébe jussanak
a déli tengerek
melyeknek partjain esténként
bámész seneg kószál
találgatva hogy ki lehet ugyan

aki ezt az árbocot birtokolja
mely az évig ér
és azt a nőt vele a fedélzetén
hisz majd nem meztelen
keblei majd hogyan kibuggyantak
a melltartóból miközben a kenyeret
az asztalra tette
a kenyeret és a bort
de te erre is azt mondtad hogy nem
pedig a sorsjegy mindössze két mánya volt
és akkor annyira feldühödtem
hogy pofon vágtaalak
otthagytalak a vitorlás előtt
és beléptem egy sörözőbe
elhatároztam hogy meglógok tőled
hogy magadra hagylak abban a városban
a gyerekekkel hasadban
de akkor eszembe jutott
hogy gyáva vagyok
gyáva gyáva gyáva
és akkor sírva fakadtam mérgemben
megsajnáltaalak
istenemre mondom megsajnáltaalak
még egyre a vitorlás előtt álltál
néhány pfenniget nyomtál a markomba
hogy a söromet kifizessem
de semmi többet
a maradékot mindig visszakérted
arra gondoltam hogy hülye lennék
ha azt hinném hogy mindennemk
úgy kell lennie ahogy van köztünk
meg arra hogy az ember
senki másba nem fektethet reményeket
mert elbátortalanodik
sohasem merve útra kelni
csupán a napkővel tenyerén a nagy vízen
mint a vikingek
és akkor már biztosan tudtam
hogy egyszer bosszút állok rajtad
szőnyű bosszút folytatásosat
vagy azt hiszed könnyű volt elmennem
mindazon dolgok mellett
abban a városban
meg sem érinthetve őket
számokra mit sem jelent
egy napszemüveg egy szájharmonika
vagy egy tőr díszes tokban
csak én kívánok igazán mindent
igazából igazán
a legszívesebben leülnék
valami japán táskarádióval ölemben
mely a rövidhullámokat is fogja
ti-ti-ti tá-tá-tá
és csavargatnám a gombokat
egy életen át
nem beszélve a magnetofonokról

a diktafonokról telefonokról
arról a halászfelszerelésről
melyet ott láttunk a katedrális alatt
ahol egy festő meztelen nőt rajzolt
a járdára sapkájával takarva le
ágyékát melybe a járókelők
aprópénzt dobáltak
honnan jött az a festő?
s indiába indult
mely sokkal közelebb van mint tokió
tudom hogy te vagy az oka
annak hogy semmi sem semmi semmi
nem lett az enyém abban a német városban
ahol megfogadtam
hogy szörnyű bosszút állok rajtad
és ahol úgy ültem le veled mégis egy kertben
kabátom a földre dobva cipőm kifűzve
mint aki biztos benne hogy örökre marad
a legolcsóbb sörrrel magam előtt
pipámra gyűjtve